

เรื่องคุยของลูกตอนที่34. ประสบการณ์ครั้งใหม่เมื่อ เอมีกับนัตซีไปงานจิตอาสา สร้างโปงดินให้ช้างที่อ่างฤาไน

โพสต์เมื่อ มิ.ย. 07, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });
```

คำว่า จิตอาสา เป็นคำที่ได้ยินบ่อยเหลือเกิน แต่จะมีสักกี่คนที่ได้ลงมือทำจริงๆ ด้วยใจที่อาสา. ครั้งนี้นับเป็นโอกาสอันดีที่คุณพ่อได้มีวันว่างพาลูกๆ สองสาวไปร่วมกิจกรรมงานจิตอาสาเมื่อวันอาทิตย์ที่ 2 มิถุนายน 2556. เป็นงานที่จัดขึ้นโดยชมรมในโตโยต้าที่ร่วมเหล่าจิตอาสา มาร่วมแรงช่วยกันสร้างโปงดิน และสร้างแหล่งอาหารให้ช้าง. ที่เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าอุทยานแห่งชาติอ่างฤาไนที่มีอาณาเขตติดต่อกันถึง 5 จังหวัด โดยครอบครัวของเราเดินทางไปกับพนักงานคนอื่นๆ ด้วย โดยรถบัสที่บริษัทคุณพ่อโดยเดินทางต่อไปทางจังหวัดฉะเชิงเทรา.บรรยากาศในรถบัสนั้นสบายมาก. อาหารเครื่องดื่ม ขนมมณเฑียรียบ ฟรีตลอด เอมีกับนัตซีเคยไปร่วมงานจิตอาสาบ้างแล้วอย่างปลูกป่าชายเลนและสร้างบ้านให้แก่กบตบแต่งสวนที่ กองทัพบกบางปูเมื่อปีที่แล้ว. ตอนนั้นสองสาวลุยโคลนลุยเลนลงไปปลูกต้นไม้กันสนุกสนาน ได้สัมผัสว่าดินชายทะเลมันเป็นอย่างไร ให้ความรู้สึกยังไง เวลาที่ได้ลงไปสัมผัสจริงๆ ได้เห็นปลาตีน เห็นนกชนิดต่างๆในระบบนิเวศน์. และธรรมชาติรอบป่าชายเลนแบบจริงๆ. เคยได้ไปช่วยเพาะกล้าไม้ต่างๆที่จะปลูกป่าเพิ่มในโรงงานที่คุณพ่อทำงานอยู่ให้ครบ 50 ล้านต้น ทำให้ได้รู้วิธีการปลูกการลงกล้าไม้ที่จะสร้างให้เป็นป่าที่สมบูรณ์ในอนาคต. จำได้ว่าวันนั้น เป็นวันที่อากาศร้อนมากแดดแรงสุดๆกว่าจะปลูกต้นไม้ตามวิธีที่เค้าสอนกันจนเสร็จ ก็เหงื่อท่วมตัว เสื้อผ้าเลอะดินไปหมดเลย สนุกสนาน วันนั้นฉันประทับใจในตัวเอมีมากที่ลูกฮึดมากที่ช่วยกันปลูกต้นไม้บนเนินดินที่เราต้องรับผิดชอบให้หมดและเต็มพื้นที่ที่สุด. ส่วนนัตซีนั่นทนร้อนไม่ไหวปลูกได้3-4 ต้นก็หนีหลบแดดไปเข้าเตนท์ นั่งเป่าพัดลม แล้วก็ถ่ายรูปกับที่พิธีกรที่มาจากช่อง 7 ซะงั้น. แต่สำหรับเอมีช่วยคุณแม่จนงานเสร็จเก่งจริงๆ ไม่มีบ่นด้วย. งานจิตอาสาแต่ละครั้งทำให้เอมีได้รับการปลูกฝังถึงความมีน้ำใจเสียสละ อดทน รับผิดชอบ พร้อมลุยและเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ในทุกสถานการณ์ ทำให้เอมีมองโลกในแง่ดี ห่วงแหนธรรมชาติ และเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้. เพราะการที่เราอาสาที่แสดงว่าเราเต็มใจที่จะช่วยเหลือ ลงมือลงแรง. อย่างในวันที่เราครอบครัวเราไปช่วยกันทำโปงดินให้ช้าง. ต้องตื่นกันแต่เช้า. ไปขึ้นรถบัสที่บริษัทที่ทำงานของคุณพ่อ. อากาศช่วงเช้าไม่ค่อยดี พ้าครีมมีฝนตกปรอยๆ หวังไว้ในใจว่า อย่าตกหนักเลยเพราะไปที่อ่างฤาไนคงจะยิ่งลำบากมาก.

ใช้เวลาเดินทางโดยรถบัสประมาณ 2ชั่วโมง. เมื่อไปถึงก็มีเหล่าจิตอาสาทยอยมาลงทะเลเบียนเตรียมแบ่งงานกันทำไว้มาก่อนแล้ว บางคนขับรถส่วนตัวมาเอง บางคนก็มาที่บริษัท ที่ดูน่าตื่นตาตื่นใจคือรถประเภทบุปผาคันสูงๆใหญ่ๆ หลายคันมากที่จอดรอเตรียมพร้อมจะขนอุปกรณ์เข้าไปปลูกพืชเพื่อเป็นแหล่งอาหารให้กับช้าง ช้างจะได้หากินอาหารกันในป่าไม่ต้องออกมาบุกรุกหรือทำลายไรสวนของชาวบ้าน ตามที่เป็นข่าวทางสื่อต่างๆ. และอุปกรณ์ที่จะเอาไปทำโปงดินให้ช้าง. เอมีกับนัตซีไม่รู้ว่าโปงดินคืออะไรเพราะเคยได้ยินผ่านหูหรืออ่านเจอในหนังสือแต่ไม่เคยเห็นว่าสภาพจริงๆ มันเป็นอย่างไง. คราวนี้แหละจะได้เห็นกันล่ะว่า เราจะสร้างโปงดินที่เป็นแหล่งธาตุอาหารเสริมให้กับช้างได้อย่างไร

ก่อนที่จะเข้าไปเพื่อลงมือทำงาน มีเจ้าหน้าที่ของอุทยานมาช่วยสรุปงานคร่าวๆ.เล่าถึงความจำเป็นของกิจกรรมในวันนี้. ว่าการสร้างโปงดินให้ช้างนั้นก็เพราะว่า ช้างนั้นกินแต่พืช ไม่ใช่เป็นสัตว์กินเนื้อ จึงมีโอกาสขาดแร่ธาตุอาหารบางชนิดที่ช้างควรได้รับ.

และการที่เราต้องมาช่วยเพิ่มเนื้อที่แหล่งอาหารให้ช้างเพราะช้างจะได้หากินในป่าไม่ออกไปบุกรุกชาวบ้านให้เกิดความเสียหายนอกจากนี้ก็อธิบายวิธีการสร้างโปงดินแบบให้เข้าใจง่ายๆ ว่าต้องทำอย่างไรกันบ้าง ดิฉันชวนเอมีมานั่งฟังด้วยกัน. เอมีตั้งใจฟังวิธีการสร้างโปงดินทั้งการใช้อุปกรณ์และวิธีการทำ.

ตอนแรกดิฉันไม่แน่ใจว่าลูกเข้าใจหรือเปล่า เลยถามสอบถามกลับว่า ขั้นตอนการทำมีอะไรบ้าง. ปรากฏว่าเอมีตอบเรียงลำดับวิธีการได้หมดเลยว้าว ลูกอึดั่นเองค่ะ เยี่ยมไปเลย เอมีสามารถฟังจับใจความสำคัญได้ดีทีเดียว. แต่ส่วนนัตซีนั่น ดิฉันยังไม่ค่อยหวังอะไรกับเธอมากนักเพราะ สิ่งเดียวที่นัตซีสนใจคือ แมลงต่างๆ.

ผีเสื้อหลากหลายหลายสายพันธุ์. และใบไม้ใบหญ้าที่เป็นธรรมชาติ นัตซีคอยแต่จะมองดูลายผีเสื้อ. กับหาใบไม้ดอกไม้สวยๆ หยิบมานั่งดู

ไม่ได้ฟังสักเท่าไรว่าจะต้องทำอะไร. พูดอย่างเดียวว่าเมื่อไหร่จะเดินเข้าป่าไปทำโปงดินกันซะทีเนี่ย. (ทำไมผู้ใหญ่คุยอะไรกันนานหนักหนา. หนูอยากไปทำโปงแล้วนะ). เอ้อ. หารู้ไม่ว่า คำบรรยายสรุปต่าง ๆ นั้นสำคัญมากเพราะจะทำให้เรารู้ขอบเขตหน้าที่ที่เราต้องรับผิดชอบ. รู้สิ่งที่ต้องระมัดระวังในป่า. หากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินต่างๆแล้วจะต้องทำอะไร. รู้จักผู้ร่วมทีมและทำความเข้าใจให้ตรงกันก่อนจะปฏิบัติงานจริงๆ. เนื่องจากทุกคนต่างก็เพิ่งมาเจอกันจึงเสมือนกับเป็นการเรียนรู้จักกันใหม่ด้วย. นัตซีนั่นก็เพิ่งจะ หกขวบกว่าๆเอง. เป็นเด็กน้อยในทีม. เล็กกลายเป็นคนช่วยดูมากกว่าช่วยทำ

หลังจากฟังบรรยายเสร็จ ก็แยกย้ายไปกินข้าวกลางวันเข้าห้องน้ำทำธุระเสร็จแล้วก็เริ่มเดินเข้าป่าไปที่ละกลุ่ม. กลุ่มถูกแบ่งเป็น

โซน A. มี. ปลุกพืชเพื่อเป็นแหล่งอาหาร. ทำโปงดินที่1.,2,3,4. ใช้การเดินเท้าเข้าไปประมาณ 2 กิโลเมตร

โซน B. ทำโปงดินที่5,6,7,8 ต้องขับรถแบบลุยป่าเข้าไปประมาณ 10 กิโลเมตร แล้วเดินเท้าต่ออีก2-3 กิโลเมตร

ซึ่งครอบครัวเราเลือกทำโปงดินที่4 งานนี้ขอเลือกทำโปงดิน เพราะเราเคยปลูกต้นไม้มาหลายครั้งแล้ว และโปงดินที่4 จะอยู่ลึกที่สุดของโซนA. ในตอนแรกกลัวว่าจะหาประสบการณ์นั่งรถลุยป่าเข้าไป. แต่ลูกน้องของคุณพ่อบอกว่าอย่าดีกว่าเพราะด้านในจะมีช้างเยอะ (จริงอะเปล่า) แล้วเราก็มีเด็กไปด้วยไม่สะดวก อันตราย และลำบากมาก. ทั้งอุปกรณ์ต่างๆหากเดินเท้าไปด้วยจะหนักมาก. ทำให้ต้องเลือกอยู่โซนA. ไว้รอเอมิกับนัตซีโต อายุเกิน 15 ปีเดี่ยวพาไปลุยใหม่อีก. ตอนแรกผู้ประสานงานบอกว่าฝนกำลังจะตกไม่ให้เอาเด็กเข้าป่าไปด้วยจะเป็นอันตราย เลยต้องบอกเอมิกับนัตซีว่า. พี่ๆเค้าไม่อนุญาตให้เด็กไป ให้อยู่ที่จุดอำนวยความสะดวก. สองสาวโอตครวญว่า อยากไปมาก ถึงฝนจะตก พ้าจะร้องอย่างไรหนูก็จะไปด้วย ไม่ยอมอยู่ร่อเอยๆหรอก. หนูโตแล้วหนูดูแลตัวเองได้(. จริงหรือเปล่าลูกจ๋า. ไหวแฉะนะจ๊ะ). สองสาวทำตาอ้อนวอนแถมมีงอนถ้าไม่พาเข้าป่าไปด้วยกันอีก. เลยลองดูเพราะเห็นท่าที่มันใจมาก. เลยขอแอบจูงมือลูกไปลุยด้วยกัน. ดิฉันจับมือเอมิ. ส่วนคุณพ่อรับหน้าที่ดูนัตซีไป. ว่าแล้วก็ลุยกันเลย

พอเริ่มทยอยเดินเข้าป่า ฝนก็เริ่มตกปะแปะ. และตกหนักขึ้น. หนักขึ้นเรื่อยๆ. ทั้งตัวนั้นใส่เสื้อยืดแขนยาวที่ทางทีมงานแจก มีหมวกแคป ฟ้าเช็ดหน้าผืนยาวๆคลุมหัว มีโทรศัพท์คลุมด้วยถุงพลาสติกพันๆใส่ไว้ในกางเกง. อุปกรณ์ต่างๆเก็บไว้ในรถทั้งหมด. เดินลุยน้ำลุยโคลนดินแดงแฉะๆ เดินๆตามกันไปแต่ละกลุ่ม. ดิฉันชวนเอมิคุยเรื่อง. ดิน ลักษณะดิน เมื่อตอนที่มันยังแข็ง และตอนนี้มันโดนฝนชะ และสายน้ำที่ไหลเป็นทาง เริ่มแรงขึ้นบางช่วงที่เราเดินผ่าน. ยิ่งฝนตกหนักขึ้น ก็ทำให้เห็นสภาพว่า การเกิดน้ำป่ามันเป็นมาอย่างไร. จากเดิมที่แค่เป็นร่องน้ำเดินผ่านได้สบายๆแต่พอโดนปริมาณน้ำฝนสะสมและมีความแรงมากขึ้น. และมากเข้าก็กลายเป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวังความแรงของน้ำที่ไหลผ่านทางเดิน หากไม่ระวังก็คงสิ้นไหลไปตามกระแสน้ำได้. เอมิกับนัตซีเพิ่มโอกาสได้เห็นน้ำป่า. น้ำในป่าจริงๆที่ไหลบ่าลงมาจากภูเขาในช่วงที่ฝนตกหนักและนานเกือบ3 ชม. สองสาวของดิฉันตอนนี้ละเหาะไปด้วยน้ำฝนและร่องเท้า. แขนขา. ก็มีเศษดินกระเด็นมาติดตลอดทาง. โชคดีที่เอมิใส่กางเกงยีนส์ยาวมาเลยเดินแบบสบายใจไม่ต้องกลัวหากจะมาดูดเลือด. แต่ส่วนนัตซีนั่นเดินระแวงไปตลอดทางเพราะกลัวว่าตัวเองจะเจอกับทาก(ในหัวสมองของนัตซีตอนนี้กลัวทากมากที่สุดคล้ายกับว่ามันคงจะมาดูดเลือดเราจนหมดแน่ๆ. เพราะที่ทีมงานที่เป็นคนคอยประสานงานนั้นย้ำตลอดเลยว่าเดินป่าแบบนี้ถ้าไม่ใส่เสื้อผ้าให้มิดชิดต้องเสร็จหากแน่ๆ. และ หากโดนกัดหรือถูกดูดเลือด ห้ามกระชากออกเพราะรอยพันที่กัดจะทำให้บาดแผลกว้างขึ้นอีก ให้ใช้ไฟจากปลายรูปหรือบูหรี่มาจี้ที่ตัวทาก แล้วทากจะคลายพันออกเอง). มาถึงตอนนี้สิ่งที่นัตซีกลัวนั้นไม่ใช่ น้ำป่า. ไม่ใช่ฝนฟ้าคะนอง พ้าแลบ. พ้าร้อง อย่างที่ดิฉันนึกห่วง. แต่กลับกลายเป็นว่านัตซีกลัวทากมากๆทั้งๆที่ในที่ทีมที่เราไปยังไม่เจอทากกันเลยสักตัว. เพราะฉะนั้นนัตซีจึงเฝ้าดูขาของตัวเองตลอดว่าจะมีอะไรมากัดหรือเปล่าแน่นอนเนื่องจากใส่กางเกงยีนส์สามส่วนไปนั่นเอง

เมื่อเดินเท้าเข้าไปสักพัก

ก็พบว่ามันต้นไม้ใหญ่หกล้มขวางทางรถจนอุปสรรคจึงต้องเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อุทยานฯ ขับรถโฟล์คขนาดใหญ่เข้ามาทำการเคลียร์พื้นที่ซึ่งเจ้าหน้าที่ขับรถได้คล่องแคล่วมากเพียงไม่นานก็เอาต้นไม้ใหญ่ผู้ก่อกองออกไปจากทางที่ลมขวางไว้ได้อย่างชำนาญมาก ๆ.

ตอนแรกนัตซีกับคุณพ่อก็ขออาศัยรถคันนี้นั่งเข้ามาในป่าตอนช่วงที่ฝนตกแรกๆ เหมือนกัน. พอเจ้าหน้าที่บอกว่าต้องขับทับต้นไม้เพื่อเคลียร์พื้นที่ นัตซีเคยนั่งรถที่ผาผืนไหม. พอนัตซีได้ยืนดิ่งนั้นเลยขอลงจากรถกับคุณพ่อก่อนเลย. ธิบบอกว่าหนูไม่อยากผาผืนตอนนี้คะ.

แล้วคุณพ่อก็ก้อนนัตซีลงมาจากรถเพื่อมาลุยน้ำฝนด้วยกันจะๆ อีกรอบ.

ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดตก. เราเดินไปจนถึงบริเวณที่สร้างไว้สำหรับชุมดูสัตว์. พอจะยืนหลบฝนได้บ้าง.

หัวหน้าทีมตัดสินใจว่ายืนรอดูท่าที่ทางเจ้าหน้าที่ก่อนว่าจะเอาอย่างไร. สามารถขุดดินเพื่อทำโป่งได้หรือเปล่า. และตอนนี้ปลอดภัยที่จะออกไปทำงานในป่าที่มีทั้งที่โล่งและใต้ต้นไม้ใหญ่. กลัวว่าจะมีเรื่องฟ้าผ่ามาแถมอีกด้วย. พวกเราต่างก็รวบรวมของที่เป็นโลหะ ปิดอุปกรณ์มือถือ.

ถอดสร้อยคอเข็มขัดที่มีชิ้นส่วนที่เป็นสื่ไฟฟ้าออก. เลยกกลายเป็นว่าในกลุ่มของดิฉันมีดิฉันกับเอมิและนัตซีนั่งเฝ้าของอยู่ตรงที่หลบฝนชั่วคราว.

ส่วนผู้ใหญ่คนอื่นๆ ตัดสินใจไปขุดหลุมดินและเริ่มสร้างโป่งกันเลยเพราะรอมานานเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วดูท่าว่าฝนจะไม่หยุดตกง่ายๆ

พอฝนเริ่มเบาลงจึงรีบแยกย้ายกลุ่มกันไปตามจุดต่างๆ. ครอบครัวเราจึงส่งคุณพ่อเป็นตัวแทนไปช่วยทำ

การทำโป่งคือขุดดินเป็นหลุมบริเวณกว้างและลึกประมาณ. 50 ซม. จากนั้นผสมก้อนแร่ธาตุหนัก. 50. กิโลกรัม ลงไปคลุกเคล้า.

ก้อนแร่ธาตุแข็งมากต้องทุบให้ละเอียดก่อน จากนั้นกลบดินไปหนึ่งชั้น และทำอย่างเดิมอีกครั้ง ปิดหน้าดิน. ถ้าให้ตึกก็ควรเดินย่างบริเวณหน้าดินให้แน่นๆ.

ขั้นตอนการทำก็จะออกแรงตอนขุดดินขึ้นมากับคลุกแร่ธาตุที่ต้องช่วยกันเยอะหน่อย ทำงานแข่งกับฝนด้วย. กลัวว่าฝนจะชะธาตุอาหารไปหมดซะก่อน.

ดิฉันกับลูกมาเห็นก็ตอนที่ฝนเริ่มตกเบาลงและคลุกดินกับแร่ธาตุในชั้นที่ 2 ใกล้เสร็จแล้ว (ก้อนแร่ธาตุจะสีแดงๆ ส้มๆ). ที่ไปดูซ้ำเพราะกว่าจะข้ามทางน้ำที่ไหลเชี่ยว 2-3 จุดไปพร้อมกับเอมิและนัตซีด้วยค่อนข้างจะลำบากนิดหน่อย ต้องข้าจจริงๆ กลัวไหลไปกับน้ำ

หลังจากทุกจุดทำงานเสร็จก็ถึงเวลาเดินทางออกจากป่า คราวนี้เดินเท้าออกไปไม่ไหวแล้วเพราะน้ำเริ่มเจิ่งนองไปทั่ว.

เลยต้องอาศัยรถสูงๆ ของคนในชมรมโดยตัวพานั่งรถกันออกมา. ขากลับเอมิกับนัตซีตื่นเต้นที่เห็นบริเวณบางแห่งกลายเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่

ทั้งๆ ที่ตอนเดินเท้าเข้ามามันยังไม่มีเลย. ว้าว นี่แหละ ธรรมชาติ. ฝนเริ่มหยุดตกแล้วพวกเรา ออกมาจากป่าเสร็จก็เปลี่ยนเสื้อผ้า. สองสาวยังลั่นล้าสนุกสนานอยู่.

แต่ดิฉันเหมือนจะเป็นไข้เลยหนาวมาก. ต้องหายากิน แก้วแล้วมันก็เป็นยั้งนี้เอง. มาหรับนี้ไม่ได้มีโอกาสถ่ายรูปเลยเพราะเจ้าฝนแท้ๆ ที่เดียว.

แถมยังไม่กล้าเปิดโทรศัพท์เพราะกลัวเรื่องฟ้าผ่า. ยิ่งตอนนี้อยู่ ุๆ ก็เตือนเรื่องฟ้าผ่ากันบ่อย..บ่อย จริงๆ. เลยไม่มีภาพและๆ ของสองสาวและดิฉันมาให้ดู

เดินทางกลับมาถึงบ้าน ธิบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า. หหมดแรงสุดๆ. หันกลับไปดูสองสาวหลังอาบน้ำเสร็จ ต่างก็หยิบการ์ตูนมานอนอ่านกันคนละเล่ม

ไม่มีที่ท่าว่าเหนื่อยหรือวุ่นนอนใดๆ. แต่ดิฉันเพลียหลับเป็นตายเลย. วันจันทร์รุ่งขึ้นสองสาวตื่นไปโรงเรียนสบาย. ..สบาย.

แต่ดิฉันอยากไปหาที่นอนให้เค้าปวดหัวหรือช่วยเหยียบดิฉันให้หายเมื่อยจริงๆ เลย. ถามเอมิกับนัตซีว่าไปอีกไหม. คุณคิดว่ายังไงคะ

เดี๋ยวมายกกรอบหน้าว่าคำตอบคืออะไร...

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by [EasyBlog for Joomla!](#)